

Det har jeg ikke fundet noget Bevis for eller nogen Udtalelse, støttet paa Erfaring, om.

Jeg kan saaledes kun slutte med at ønske, at Lovforslaget maa blive gjort til Genstand for en grundig Behandling i et Udvalg, og at man vil planlægge denne Behandling saaledes, at den kan tilendbringes inden for en nogenlunde rimelig Tid. Jeg antager, at jeg ved at udtale dette Ønske er i Overensstemmelse med den højtærede Justitsminister.

Gustav Hansen: Ja, Sagen synes jo nu at være temmelig uddebateret, og der er vistnok sagt om den det meste af, hvad der kan siges. Der er derfor ikke for mig nogen Anledning til at udtale mig vidtløftigt, og jeg skal da ogsaa indskrænke mig til at angive mit Standpunkt til Sagen og de Grunde, der have ført mig til at indtage det.

Jeg skal da straks udtale, at jeg er en bestemt Modstander af Lovforslagets § 2, som indfører Pryglestraf eller legemlig Revselse for voksne Mennesker efter Dom. Dette Standpunkt er jeg ikke kommen til paa Grund af nogen Sentimentalitet eller Medfølelse med de Mennesker, som muligvis ville komme til at mærke § 2's Bestemmelser. Jeg er kommen dertil, fordi det ikke har været mig muligt at erhverve den Tro, at en Straf som Pryglestraffen, navnlig paa det Omraade, som det her gælder, kan have nogen som helst Betydning med Hensyn til Afskrækkelse fra Forbrydelser. Thi de Mennesker, som her er Tale om, leve jo saa at sige i Prygl. De se daglig Prygl blive uddelte, de uddele dem selv og faa dem ogsaa af og til, og det vilde dog virkelig være ganske urimeligt at antage, at netop disse Mennesker skulde lade sig afskrække, fordi de truedes med at faa Prygl. Det vil være langt rimeligere at antage, at de ville le deraf og sige: Ikke andet! Det vil være ganske som at slaa Vand paa en Gaas.

Dette er min umiddelbare Opfattelse, men den styrkes i høj Grad derved, at de fleste sagkyndige have udtalt sig imod Pryglestraffens Indførelse. Jeg ved jo nok, at efter Systemskiftet har Sagkyndigheden ikke stort at sige, men den Mening kan jeg nu ikke dele. Jeg tror, at de Mennesker, som have viet deres Liv til Undersøgelsen af Straffene og deres Virkninger, kort sagt til kriminalistiske Studier og Studier paa Fængselsomraadet, vide en hel Del derom, som vi andre maa bøje os for. Navnlig naar man, som jeg, er Lægmand,

kan man ikke undlade at tage Hensyn dertil. Jeg ved nok, at det gælder som et Aksiom, at Bøllerne ere forfærdelig angst for Prygl og i det hele taget ere nogle fejge Personer. Men disse Sætninger ere jo helt grebne ud af Luften og have ikke Spor af Begrundelse. Saa har man trøstet os med, at det hele blot er et Forsøg; man vil forsøge Pryglestraffen i 6 Aar, saa kan den falde væk, hvis den viser sig ikke at virke paa gavnlige Maade. Men jeg vil aldeles ikke være med til at anstille et Forsøg med Ting, jeg paa Forhaand tror ikke ville have den allermindste Virkning, og som jeg føler mig overbevist om ikke ville være til nogen Gavn. I alt Fald ikke saa længe der er andre Veje at gaa og andre Midler at anvende, og jeg tror nu, at de lange Frihedsberøvelser ville virke langt mere afskrækkende paa Bøllerne og tillige være mere egnede til at bevare Samfundet for deres Overfald. Jeg saa helst, om der kunde blive fastsat Tvangsarbejde for disse Voldsmænd, saa de kom til at afsone deres Straf i Tvangsarbejdsanstalter, og jeg har da ikke noget imod, at legemlig Revselse blev indført i disse Anstalter som Disciplinærmiddel. Jeg ved i det hele taget ikke, hvorledes man er kommen til at se med saa milde Øjne paa Pryglestraffen. Det er muligt, at det stammer fra Troen paa, at den i England har virket saa overordentlig heldigt i et bestemt Tilfælde, da en vis Forbrydelse, Garrotting, vandt Overhaand, men efter at det er blevet bevist og dokumenteret, at Garrotting var bortfaldet og forsvundet af Verden, før Pryglene blev indførte, er dette Vaaben jo slaaet ud af Lovens Forsvareres Hænder.

Jeg havde fra først af, det vil sige, forinden denne Forhandling begyndte her i dette Ting, den samme Opfattelse som det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen), at det ikke kunde hjælpe noget at tale derom, da enhver havde taget sit Standpunkt, paa hvilket han stod urokkelig fast. Men jeg maa dog sige, at efter at jeg har hørt denne Forhandling, under

Rettelser.

- Sp. 1379, L. 9 f. n.: efter „at“ tilføjes: „hvis“.
 — 1385, L. 13 f. n.: efter „overalt“ tilføjes: „paa Kontinentet“.
 — 1392, L. 25 f. o.: „Afmagtsfølelse“, læs: „Afmagtsfølelse“.